

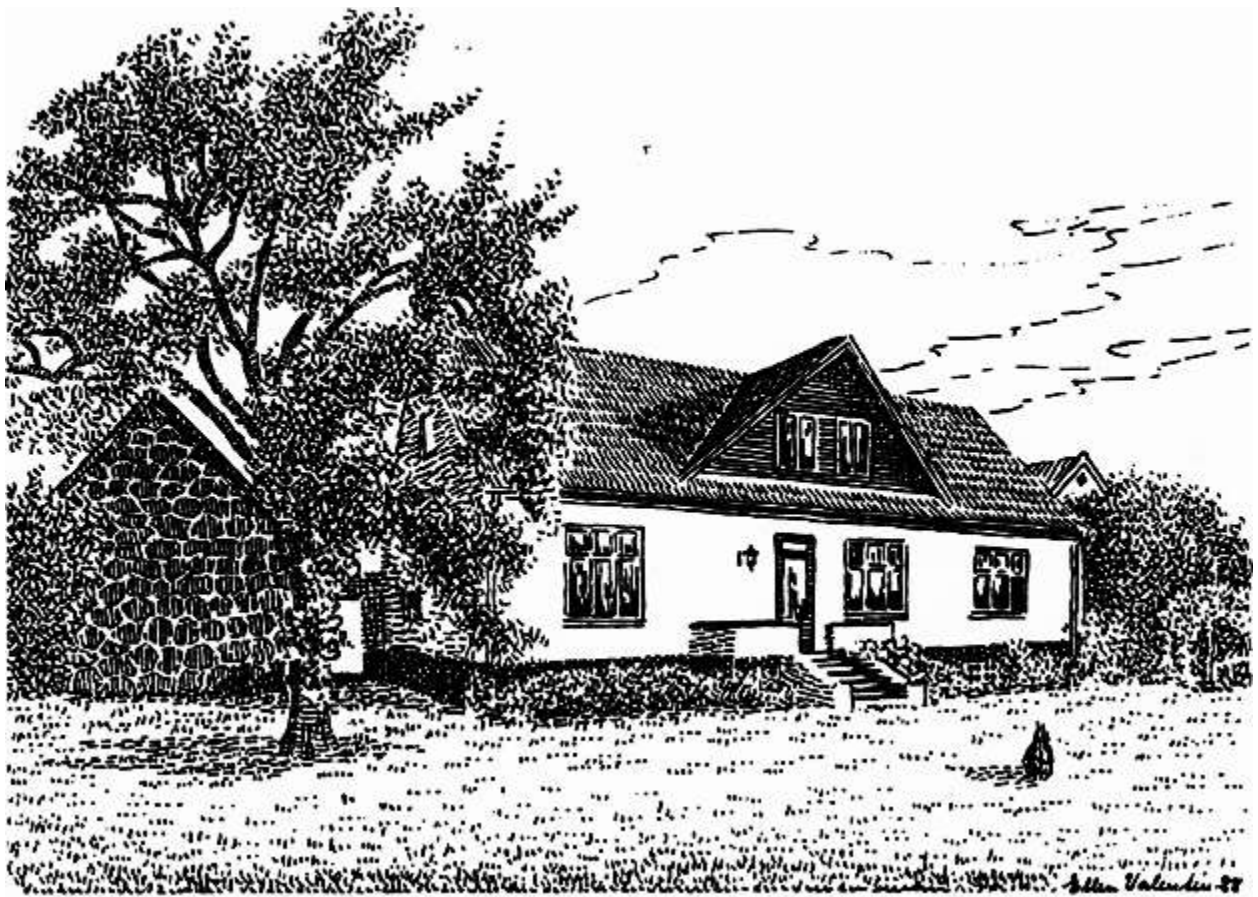
Tingslettegård / Højgård

Gård nr. 14 - Højgård, ligger nu mellem Bakkebølle Gade og Kalvehavevej ind mod Vestenbækskellet. Den lå oprindeligt mellem Diersdal og Joensholm – det hus der har matr.nr. 32.

Gården er opført i 1798 som en trelænget gård med stuelængen som midterste nordlige bygning. På nedenstående foto er stuelængen den oprindelige, mens de to andre længer er opført i forbindelse med ombygning i 1874. I 1912 blev det nye stuehus bygget på det sted, hvor personerne står, og derefter blev det gamle stuehus lavet om til svinehus. Dette svinehus blev revet ned i 1952 og erstattet med det nuværende svinehus.

Højgård – ca. år 1900

Højgård omkring 1988

Højgård 2019

Indhold

Oversigt over fæstere og ejere	3
Historie.....	4
Tilgang, afgang, forpagtning m.m.	15
Navneindex	16

Oversigt over fæstere og ejere

1513	Oluf Svendsen
1609	Hans (Jens) Lauritzen
1628	Rasmus Hansen (Lauritzen)
1655	Michel Andersen
1660	Hans Pedersen Pilling - ½
1661	Øde
1664	Hans Pedersen - ½ - (død 1672) Jens Hansen Bonde - ½
?) 1672	Peder Knudsen - ½ - (Hans Pedersen - ½ -)
1689	Jens Hansen Bonde hele gården
1692	Erik Olsen
1718	Hans Eriksen
1729	Henning Nielsen
1762	Lars Hemmingsen
1774	Lars Pedersen
1799	Hans Andersen
1842	Anders Hansen
1869	Lars Andersen
1872	N. P. Rasmussen
1908	Carl Rasmussen
1950	Aage Wang Rasmussen
1973	Kristian Hansen (Nyråd) Forpagter Helge Hansen
1977	Helge Hansen køber ½-delen
1985	Helge Hansen overtager den anden halvdel og køber samtidig jorden fra Erhard Rasmussens gård, matr.nr. 4 som han hidtil har haft i forpagtning.

Historie

I Mandtal- og Landgildelysten fra 1513 hedder fæsteren på denne gaard Oluf Svendsen, og navnet er det eneste, vi ved om ham. I 1611 kan vi se, at fæsteren hedder Hans Lauritzen, og at han er tredingsfoged for Bakkebølle treding, som består af ialt 25 gaardmænd og 6 husmænd fra Vestenbæk, Bakkebølle og Vintersbølle. - Vi kan i "Vordingborg Lens Regnskaber" se, at gårdens landgilde er: 1 fj. smør, 1 boelsvin. 1 får, 1 lam, 1 gås, 1 skp. havre, 2 skp. skovhavre, 1 skp. havre af et vænge og 30 læs ved. I sin egenskab af tredingsfoged får Hans Lauritzen nedsat denne landgilde med: 21 sk. 1 alb., 3 skp. havre, 1 får, 1 lam og 1 bistade. Vi kan iøvrigt ud fra Oldengældlisterne se at Hans Lauritzen indtil 1620 sammen med Olle Kimer på nr. 1-7 og Oluf Sørensen på nr. 7-11 er byens største svineavlere.

I 1619 kan vi se, at Hans Lauritzen må betale en bøde for sin karl, Hans Klendt, "for beliggelsesmål, som han har beganget med Maren Hansdatter, som tjente hos Niels Stage" (nr. 4-5 - Stagegård). Boden for begge implicerede er 12 Daler.

I "Ekstra-Skattelysten" fra 1628 står fæsteren af gård nr. 14 opgivet som Rasmus Hansen, mens vi andetsteds får oplyst, at Rasmus Hansen 1629 fæster den gård, som hans fader fradøde, og at indfæstningsafgiften var 6 daler. Han nævnes også som Rasmus Lauritzen og Rasmus Hansen Lauritzen. - Vi maa antage, at Jens Mortensen Bruus på dette tidspunkt overtager hvervet som tredingsfoged (se gård nr. 3-8, s. 3).

I 1655 ser vi, at Michel Andersen fra Kallehave fæster Rasmus Lauritzen Hansens gård i Bakkebølle, og at indfæstningsbeløbet er på 22 Rd. Dette beløb viser, at Rasmus Hansen trods de sløje tider med mange ekstraskatter, som har ruineret mange gårde, har formået at holde sin gård i god stand. 1655 er året, da pesten hærgede på egnen, så det er vel ikke utænkeligt, at det er den, der er skyld i Rasmus Hansens død.

Efter Michel Andersens overtagelse af gården ser det ud til, at det er gået noget tilbage. Kvægskattelysten viser nemlig, at antallet af heste og kvæg kun er 4, det absolut mindste blandt gårdene, mens antallet af får og lam = 34 er ret normalt. I 1658 ser vi, at Michel Andersen modtager 2 tdr. korn "til avlingens fortsættelse".

Vi må antage, at Michel Andersen var gift, da han i 1655 kom til gården, men i en mandtal- og skatliste for 1660 er han alene, og dette sammen med svenskernes hærgen 1658-60 er vel grunden til, at gård nr. 14 ikke kan yde landgilde i 1660, og i 1661 mangler gården helt på commissariernes liste over, hvad de har takseret de enkelte gårde til at kunne yde. I en liste fra 1661 over bådsmandskat står for gården her: " - kan ej bekommes - halvpart øde".

Det er vel derfor naturligt, at myndighederne sætter en ekstra fæster til gården, nemlig Hans Pedersen Pilling. Han var tilsyneladende kommet til byen i 1651, fra hvilket år og fremefter han står opført som "Dreng for fuld løn". I 1660 bliver han gift med Elisabeth Andersdatter og fæster hus efter Rasmus Rasmussen, der havde fæstet, hus efter Jens Lolich. Allerede året efter, i 1661, oplyser Stedsmål-listen: Hans Pedersen nødet til at fæste gård, men fæster pga. armod et hus, 1 Mk. - På Landgildelysten for samme år står for Hans Pedersens hus:- intet at bekomme. Der er dog noget, der tyder på, at Hans Pedersen Pilling får ansvar for halvdelen af gården allerede 1660, men bliver boende i sit fæstehus. Det ser samtidig ud, som om Michel Andersen

nu fortsætter som husmand i byen, idet han, sammen med Jep Madsen og Ib Jepsen i 1667 tiltales i en sag om udeblivelse fra hovning på Vordingborg Slot.

Først fra ca. 1664 synes der at være kommet gang i gård nr. 14 igen, og iflg. matriklen 1664 er der nu 2 fæstere på gården, Hans Pedersen Pilling og Jens Hansen Bonde.

Jens Hansen Bonde var fra gård nr. 16-15 - Stærsgård. Hans fader og moder, Hans Jensen Bonde og Kirsten Christensdatter, fæstede gården i 1632, men Hans Jensen Bonde døde i 1641, og enken giftede sig med den næste fæster, Niels Jensen Bonde.

Vi har ingen oplysninger om gården her før en Mandtalsliste fra 1671-72, som oplyser fæsternes, men ikke deres koners navne, ej heller om der overhovedet er nogen kone. For Jens Hansen Bonde oplyses, at der er 2 tjenestepiger, Kirsten Pedersdatter på 16 år og Kirsten Olsdatter på 6 år!! Hans Pedersen Pilling er nu død, og i stedet for står enken Elisabeth Andersdatter med børnene Maren på 6 år og Anne på 3 år.

I skifteprotokollen ser vi nu også, at skiftet fandt sted 23. 2. 1672, og at der var en datter mere, Margrethe på 10 år, som vel var ude at tjene som tjenestepige, da hun ikke nævnes i mandtallisten. De ret beskedne ejendele opgøres til lige godt 44 sletdaler. Gælden er for det meste til det offentlige, bl.a. gård-fæld, skatter fra 1662-70, soldaterholdspenge, rytter-traktement og andet, samt gæld til naboen Niels Jensen Bonde, som har bekostet begravelsen. Ialt lidt over 43 sletdaler.

Om Jens Hansen Bondes ægteskabelige forhold ved vi ikke meget, blot at han i 1684 blev trolovet med Sitzel Hansdatter, og vi må formode, at det ihvertfald ikke er hans første kone, ej heller hans sidste, idet han så sent som i 1701 indgår ægteskab med Lisabeth Rasmusdatter fra Kiddehave.

Gården var jo fra svenskekrigens tid delt i to fæstemål, så der skal altså findes en ny mand til den ledige halvdel af gården. Det bliver Peder Knudsen, søn af Knud Madsen, gård nr. 9-12 - Rosnæs. Om han tiltræder i 1672 kan vi ikke se, den første gang han optræder, er i en ekstra-skatteliste fra 1677.

Ved opmålingen i 1682 til den nye matrikel ser vi at de to fæstere er fælles om en del af jorden og derforuden har en del jord hver for sig. Landgildeydelsen har været delt ligeligt mellem dem, mens slottet tilsyneladende har gjort lidt af et kup m.h.t. hoveriydelsen, idet begge fæstere skal yde fuld hovning. Som tiden går, tegner der sig det billede af de to fæstere, at Jens Hansen Bonde klarer sig på lige fod med de øvrige Bakkebølle-bønder, mens Peder Knudsens navn jævnlige ses på restancelisterne. Den 30. 8. 1689 indkaldes Peder Knudsen så for sin restance - den går helt tilbage til 1683 og beløber sig til 27 daler og 1 skilling. Ridefogeden har været i Bakkebølle for sammen med tiltagne mænd at syne gårdens brøstfældighed og registrere hans fattige ejendele, formedelst han ikke længere kunne gårdsparten betros. - De få ejendele registreres til 14 Rd. 5 Mk. 12 Sk., mens årets høst af rug, byg og hør uden videre taksering forbliver på stedet.

Jens Hansen Bonde fortsætter nu som enefæster af gården med Peder Knudsen og hustru som indsiddere. Peder Knudsens første hustru døde i 1681, og året efter giftede han sig med Kirsten Olsdatter. - Vi antager, at det er den samme Kirsten Olsdatter, som i Mandtallisten 1672 opgives som tjenestepige på 6 år. Da Jens Hansen Bonde i 1692 afgiver fæstet, flytter Peder

Knudsen og hustru til gård nr. 10-3 – Kildegård, som indsiddere, og Jens Hansen Bonde overtager indsidderboligen her på gården. I Mandtallisten 1698 angives Peder Knudsen som vanfør - hvornår han dør, ved vi ikke.

Jens Hansen Bonde dør i 1705 og begravnes i bønderjorden med "fuld sang og klang". Erik Olsen, som overtager fæstet i 1692 har vi ingen oplysninger om. Vi kan nu sammenholde med gårdens historie s. 3, men kan supplere med oplysningen om, at den næste fæster, Henning Nielsen den 13. dec. 1729 indgår ægteskab med Erik Olsens datter, Dorthea Eriksdatter, og at forloverne var Erik Olsen og Joen Nielsen, gård nr. 15-14 - Joensholm.

En anden oplysning om Henning Nielsen har vi fra året 1762, åbenbart lige før, han afgiver fæstet til sønnen. I Ryttergodsets regnskaber kan vi se, at nogle af distriktets bønder efter befaling har "leveret heste til Hans Kongelige Majestæts krigstjeneste i april, og derfor ej kan komme nogen vej med deres avling eller hoveri, medmindre de straks igen kunne vorde forsynet med andre bester". Vi ser her, at Henning Nielsen får tildelt 20 Rd.

Gården blev 4. maj 1718 fæstet af Hans Erichsen "Hans Erichsen Ryttergodsets Vorned fæsted den Gaard, som hans Fader Erich Olsen frivillig afstod formedelst Alderdom og Svaghed. Skyldsats efter Matr. 2 Td. 1 Skp. 3 Fj. 1 Alb. Indfæstning 4 Rd."

Hvad der sker med Hans Erichsen ved vi ikke, men sandsynligvis er han død, og hans far har måttet overtage gården igen. Ihvertfald ved vi, at den 20. marts 1730 fæster Hemming Nielsen gården, som "Erich Olsen formedelst hans og Hustrus høje Alderdom og Svaghed godvilligen har afstanden". Besætning foruden Rugsæden beregnet til 79 Rd. 5 Mk. Bestaaende af 23 Fag Hus - brøstfældigt – 6 Rd., tilsammen 85 Rd. 5 Mk. Dertil haver han faaet fuldkommen fornøjelse."

Det ser ud til, at Hemming Nielsen hurtigt er faldet til blandt Bakkebølle-bønderne, for allerede i 1732 ser vi ham som deltager i det på den tid meget almindelige og blandt bønderne accepterede skovtyveri!

Den 30. september 1762 afstår han gården, som fæstes af hans søn, Lars Hemmingsen. Vi ser, at gården nu er udvidet til 40 fag. Det ser ud til, at Lars Hemmingsen er blevet vel oplært af sin far m.h.t. skovtyveri, for da Ryttergodset forud for opdelingen i de 12 hovedgårde "gør op" med alle fæstebøndernes skovtyverier, ser vi, at Lars Hemmingsen er nævnt med en speciel hård straf, nemlig "2 Dage paa Vand og Brød".

Lars Hemmingsen har gården til 1774, hvor den overtages af Lars Pedersen.

Lars Pedersen er søn af Peder Nielsen Snedker, 3-8, og er gift med Kirsten Bendtsdatter, datter af Bendt Andersen, 6-10 - Askemosegård. Ægteparret har 7 børn. Lars Pedersen synes at have været en fremsynet og redelig mand, som nød sine byfællers agtelse og ved flere lejligheder var bøndernes talsmand. Han havde i flere år forpagtet Vordingborg Kirketiende, og tællingen var her i gode hænder.

Ved Åstedsforretningen på gård nr. 6-10, den 15. sept. 1797 var gård nr. 14 blandt de 3 gårde, der ved lodtrækning blev "dømt" til at flytte ud fra det trygge nabofællesskab i byen. Ved næste lodtrækning, som gjaldt beliggenheden af den udlod, hvor man nu skulle bo, trak Lars Pedersen "Lodden på Ting-slette-agre". "Tingsletten" hedder således, fordi Stensby Birketing en overgang var blevet afholdt her, efter at svenskerne i 1658 havde brændt Stensby Tinghus af.

Gården her får hus nr. 51 med 2 tdl. jord på Stensved. Lars Pedersen sælger i 1813 hus og jord til Peder Madsen, nr. 11-16 – Rønholm, og det er hermed ude af gårdens historie.

Ladefogedenken Margrethe Hansdatter (gård nr. 11-16) får tildelt Niels Thygesens hus og Christen Jensen Ravns hus, som er to halvdele af hus matr.nr. 40 (nu Bakkebøllevvej 101).

Hendes ældste søn, Hans Andersen, får som medgift Niels Thygesens halvdel af matr.nr. 40, da han bliver gift med Lars Pedersens datter Maren og overtager gården, og denne halvdel af nr. 40 tilhører derefter Højgård.

Den anden halvdel af nr. 40, Christen Jensen Ravns, overdrager Ladefogedenken i 1806 til sin yngste søn, Anders Nielsen Ladefoged, som i 1805 har købt Jacob Gielfs hus og jord, som fra nu af hedder "Ladefogedstedet", matr.nr. 19. I 1812 sælger Anders Nielsen Ladefoged ovennævnte halvdel af matr.nr. 40 til Henrik Henriksen fra Lekkende.

Lars Pedersen havde i juni måned mistet sin hustru, og han følte sig nu for gammel og svag til at begynde forfra oppe på Tingsletten. Da hans næstældste datter Maren var blevet trolovet med Ladefoged-enkens Hans, hendes søn af første ægteskab, fandt han det klogest at lade de unge komme til og den 24. oktober 1799 foretager han da et samfrændeskifte, der overværes af børnenes morbroder Jakob Bendtsen, og som vidne og vurderingsmand Mads Pedersen og genboen Mads Piil.

Det blev ved dette skifte bestemt, at Hans Andersen og Maren skulle have gården "saaledes som den nu paa Lodden var udflyttet, mod at de betaler, hvad der på købesummen rester og til medarvingerne 1060 Rd."

Med gården skulle følge 4 heste, 3 køer, 1 tyr, 3 spædekulve, 8 får, 6 ungsvin, 1 halvbeslagen vogn og en trævogn, plov, harve og tromle, alt med behør, den salig afdødes seng med klæder, samt to faste senge, en jern-bilægger-kakkelovn og en bryggerskedel på 1 tønne.

Da Hans Andersen modtager gården med al høsten, skal han levere Lars Pedersen 2½ Td. rug, 2½ Td. byg samt forsvarlig vinterfodre 2 heste og nu i efteråret fede 2 svin, sådan at de kan veje 4 á 6 Lpd.

I årlig aftægtsyndelse skal der fra Mikkelsdag af 1800 og så længe Lars Pedersen lever (han levede til 1825) ydes af gården: " 1 Fedesvin paa 41 Lpd. Flæsk, 1 godt Læs Hø paa 36 Lpd. og 6 forsvarlige Læs Brænde samt græsse to fulde Høveder iblandt Gaardens egne Kreaturer af det Slags, Lars Pedersen forlanger græsset".

Når de to mindste døtre, Anne og tone Sofie, der nu er 15 og 5 År, giftes, skal Hans Andersen eller kommende ejere levere dem hver 2 gode får "og om en af dem ved Døden afgaar, da har den anden længstlevende alle 4 Faar".

Af de 1060 Rd. forbeholder Lars Pedersen sig selv de 100 til at betale smågæld med, medens hver af sønnerne Peder, Bent og Niels Larsen får 200 Rd. og hver af døtrene Kirstine, Anne og Anne Sofie tilkommer 100 Rd. Som godtgørelse for hvad datteren Kirstine havde fået ved sin trolovelse og bryllup med Jakob Olsen Munk i Vintersbølle, og hvad Maren nu ved gårdens overdragelse har fået, tillægges der endvidere hver af de yngste piger 30 Rd. De umyndiges midler indsættes juni termin 1800 i Overformynderiet.

Da Lars Pedersen "ikke agter at indlade sig i nyt Ægteskab" bliver alt efter hans død at dele mellem børnene undtagen Maren, der nu ved gårdens overtagelse havde fået fuld værdi for sin arv.

Endelig holdt Lars Pedersen et hus med have og 2 Td. land på Stensved uden for denne handel, og han beholdt den gamle stuelænge med haven og de 2 Td. land toftejord som aftægtsbolig - og han skulle da også få lov at leve her mange år endnu.

Som Anders Ladefogeds søn var Hans Andersen på Tingsletten ingenlunde kommet tomhændet til gården.

Allerede ved skiftet efter faderen i 1778 var der indsat 80 Rd. i Overformynderiet for ham, og han havde nu af sin mor, der måtte anses for en velstillet gårdmandsenke, fået en del og kunne vente mere. Han havde således fået Niels Thygesens hus ved stranden, som han i 1803 fæster ud til dennes brodersøn Ole Pedersen.

Den 12. december 1804 får Hans Andersen skøde på gården - for 1000 Rd.

For Hans Andersen og Maren Larsdatter på Tingsletten kom og gik årene uden større tildragelser. Godt i vej og med fornuft i opgaven kunne de med ro se nedgangen i møde.

I 1805 var Jens Pedersen flyttet op i Nørremarken (nu Dalgård), og "byen" var hermed kommet Hans Andersens nærmere.

Sammenholdet med familien var godt, og såvel hos Peder Madsens 11-16 som på Gielfstedet ses de jævnlige. I 1808 den 31. december har de barnedåb med en dreng, der opkaldes efter Anders Hansen Ladefoged, Jakob Bendtsens enke er gudmoder og Peder Madsen, Bent Larsen og Jakob Munk er faddere.

1810 den 19. april blev et pigebarn døbt, Anne Sofie.

Det kunne her se ud, som Hans Andersens havde skiftet visitlag, idet Anne Larsdatter og Jakob Munk er de eneste nære slægtninge, der indskrives i kirkebogen, de to andre faddere var Hans Thygesen og Jens Pedersen, medens Ole Jørgensens kone bar, men da vi samme efterår ser Hans Andersen som fadder hos Peder Madsen, har familien antagelig været samlet som sædvanlig, og det samme gentager sig 1813 den 15. april, da Bodil døbes.

Som almindeligt i de tider havde Hans Andersen sine folk faredag over, og meget tyder på, at han var en god mand at tjene. Det kunne vel ske, at en dreng stak af fra pladsen som nu Thomas Giæsts dreng, der var kommet til gården som plovdreng omkring 1810 og i kornhøsten 1811 rendte sin vej for at ture byerne rundt, indtil han blev sat fast ved nytårstid i Næstved, - men det var dog en undtagelse.

Fattige og ordentlige folk kunne altid påregne Hans Andersens hjælp. Det ser vi med Svenske-Erik, der en onsdag sidst i november 1814 var kommet til Tingslettegården og bedt om nattelogi, hvad han da også fik i et kammer. Måske havde Hans Andersen haft medlidenhed med ham, der var en småt gående og gammel mand på henimod de 70, måske havde han, der var almindelig kendt i byen som stenslager, også arbejdet for Hans Andersen. - Da Svenske-Erik den følgende dag endnu ikke var stået op hen på formiddagen, var Hans Andersen gået til kammeret og spurgt, om han ikke ville have noget at leve af. Men Erik havde kun ønsket en drik vand, da han ikke følte sig rigtig rask. Han var så forblevet i sengen den dag og natten over for næste dag, om fredagen, at være stavret videre, efter at være blevet beværtet med en bid brød og en dram.

Om søndagen da Maren Olsdatter, der tjente hos Hans Hansen Krog, gik over sin husbonds lod, fandt hun en død mand liggende med hovedet på en sten og benene i en tør vandrende. Hun kendte ham straks som den gamle svensker, der havde stået og skudt sten for flere der i byen og løb hurtigt tilbage og meldte sit fund. - Hans Andersen var den sidste, der havde talt med Svenske-Erik, - uden at ane, at det var så nær med ham.

Siden en barnedåb i 1805 har vi ikke set Lars Pedersen oppe på udflyttergården på Tingsletten. Der er dog ingen tvivl om, at han jævnlig har set op til dem og også været med på de store højtidsdage, vi har hørt om.

Omkring århundredskiftet havde han Bent og Anne hjemme. De er begge omkring konfirmationsalderen, medens Anne Sofie, der kun er en halv snes år, sin meste tid er oppe hos Kirsten på Munksgård.

Skønt Lars Pedersen ved sit samfrændeskifte i 1799 efter al beregning havde sikret sig en rolig alderdom, viste det sig dog, at denne beregning som så mange andre under den indtrædende pengekrise var uden bund, selv om de naturalieydelse, han i henhold til sin aftægtskontrakt kunne hente oppe på gården, vel nok har været det faste støttepunkt, ligesom Jakob Bødkers hus med jorden på Stensved i de gode år var et godt aktiv. Men da alderdommen begyndte at melde sig sammen med pengeforvirringen, fandt Lars Pedersen det klogest at afhænde sted og jord og modtog derfor også Feder Madsens bud på 83 Rd. 2Mk. sølv.

Dette salg friede ham dog ikke for prioritering i sit hjemsted, og også her er det Peder Madsen, der er bankier, først med 100 Rd. og siden med 120 Rd. - Så er det, Søren Madsen kommer hjem fra Frankrig, gifter sig med Anne Sofie - og lægger roret om.

Lars Pedersen er nu aftægtsmand - i sidste fase. Fra sin aftægtsstue i den gamle stuelænge, hvor han har levet siden 1774 og fulgt byens liv i et halvt århundrede, ja selv været blandt de førende i de bevægede år i 90'erne, ser han nu den nye slægt stride sig gennem uføret.

I foråret 1825 dør Lars Pedersen "forhen Gaardmand i Bakkebølle" i sit 84. år, og den 25. marts bærer Bakkebølle bønder den sidste af deres egne fra 1795 til Vordingborg kirkegård til Bakkebøllejorden.

For nærmere at belyse den megen henvisning til "Pengekrisen" bringer vi følgende artikel skrevet af Holger Munk i 1930'eme:

Vel havde Bakkebøllerne i 1795 købt deres by i det åbne marked til dagens pris, og intet var blevet dem foræret - enkelte havde da også, som vi har set, trykket sig noget over de mange penge og det uprøvede, de gik ind til, - men endnu inden år 1800 var nået, stod det alle klart, at Lars Stage på byens vegne hin 25. november 1795 havde gjort den bedste handel, denne egn nogensinde skulle opleve.

Ved 1795 var gennemsnitsprisen for sjællandsk hartkorn således omkring 415 kroner pr. Td. (omsat til nugældende mønt), medens den omkring 1800 var steget til det dobbelte. Skønt Bakkebølle efter gennemsnitsprisen i 1795 kunne synes købt ret dyrt, må dens store skovrigdom, smukke egn og gode beliggenhed ved kysten dog tages i betragtning ved den rette vurdering, og den voldsomme stigning i ejendomspriserne, der nødvendigvis fulgtes af en almindelig prisstigning på alle produkter, afgjorde da også enhver tvivl på dette område, idet de selvejerbønder, der ved at sælge deres huse, Fredskovparten og den på marken stående skov kunne have deres gårde kvit og frit.

Kun ved lån og henstand havde det imidlertid været bønderne muligt at gå ind til de nye forhold. Heldige hæftelser, der ingensinde kom til at tynde særlig hårdt, og af hvilke de "Kongelige Penge", hvoraf der i hver gård indestod 211 Rd. 36 Sk. var uopsigelige og til en meget billig rentefod (2%).

Naturligvis var landbrugets udgifter i disse år også stigende. Udskiftning og udflytning medførte jo således ret betydelig arbejdskraft til hegnsætning, indgrøftning, rydning o.l. Dog kunne dette vel gå nogenlunde lige op med besparelserne ved fritagelse fra hoveriet, og selv om lønninger og skatter lå væsentlig højere end før selvejertiden, var dette dog uden sammenligning med de stærkt stigende kvæg- og kornpriser.

I Lilliendahlstiden gav Mads Pedersen således karlen Klaus "10 Rd. og hans Skat" i årsløn, og 1804 fik karlen Frederik, der tjente Peder Madsen, 12 Rd. i penge, 8 alen vadmel, en hørlærredsskjorte, en blågarnsskjorte, et par nye hoser og et par forfødede hoser. Altså en ret betydelig stigning. Men for de Bakkebøllebønder, der forstod at tage medgangen, faa gælden fra hånden og konsolidere deres stilling, var tiden inde. Det gik dog her som altid i opgangstider, at det ikke var alle, der forstod at tage vare på det let tjente. De slægtled, der havde oplevet Lilliendahlstiden som fæstere og lært nøjsomhed og mådehold, gik det selvsagt såre let, men for den ungdom, der kom til i krigsårene omkring 1807, var den nedgang, der nødvendigvis måtte komme, en streng lære.

Statens økonomiske stilling var allerede dengang ikke tilfredsstillende, og da forholdene stadig forværredes, vidste man ved vor indtræden i krigen ikke anden udvej end seddeludstedelse. Dette medførte atter papirpengenes stærkt faldende købeevne, et forhold, der må tages i betragtning ved vurderingen af de ejendomspriser, der bliver noteret i denne periode. De gældende Courantbanksedler havde indtil århundredskiftet haft en kurs af omkring 125, hvilket vil sige, at 125 Rd. Courantsedler svarede til 100 speciedaler sølv. Ved handelen ser man derfor altid udtrykkelig angivet, om der menes Courant- eller sølvværdi. Fra 1802-1807 var denne kurs ofte oppe på kurs 150, men først efter 1807 tager stigningen fart, således at den i begyndelsen af 1813 når helt op til 14.000, hvilket atter vil sige, at Courantbankdalerens sølvværdi kun var 1/140 af den pålydende værdi.

Det kan derfor ikke undre at høre, at 1 pd. smør i disse år var steget til 15-16 kroner, et par høns kostede 50 kroner, 1 Td. rug var steget fra 21 til 419,20 kroner, medens et par heste kostede 6-8.000 kr.

Tilsyneladende var disse år en gylden tid for landbruget, men de medførte dog let en overvurdering og overkapitalisering, der for dem, der tog gårde i denne tid, hurtigt skulle blive skæbnesvangert.

Med den nævnte kurs i 1813 var man kommet så højt op, at det var håbløst at fortsætte, og den 5. januar 1813 kom forordningen om oprettelse af en rigsbank og overgang til rigsbankmøntfod, samtidig med at der fastsattes regler, hvorefter Dansk Courantsedler skulle omskrives til rigsbankpenge. Det bestemmes her således, at lån ældre end 11. september 1807 omskrives til parikurs eller 100 Rd. for samme beløb Courantdaler.

Ved denne omskrivning møder vi Bakkebøllerne i de kommende år i stort tal, og de udlånte summer og den stiftede gæld svinder i de fleste tilfælde betydeligt ind.

Med rigsbanksdalerens indførelse er pengeforvirringens tid dog langt fra forbi, idet den stærke seddeludstedelse bevirker, at den nye banks penge også får kurs, der ret snart er oppe i 800. Tiderne var altså fortsat gode for alle, der havde noget at sælge, men da priserne atter begynder at gå mod pari og varepriserne som følge heraf falder, indledes en trang tid for landbruget, og vi står nu over for landbrugskrisen fra 1818-28. I Bakkebølle synes krisen først at stramme til omkring 1820-21.

I "Vordingborg Dagblad" 16. og 18. april finder vi følgende beretning om et tyveri på Tingslettegården:

"Begyndelsen af 1830'erne var for Bakkebølle, som for den ganske egn, en såre tung tid. Dels havde en landesygge raseret, og fortrinsvis bortrevet mænd i deres kraftigste alder, og dels var de økonomiske kår endnu meget trykkende efter Napoleonskrigene og vor egen statsbankerot, så der måtte vejes nøje for at holde gård og hjem oppe. Småting blev taget i betragtning, og man vågede ængsteligt over det, man havde, at tyve og skarnsfolk ikke skulle drage af gårde og by med det.

Sådan var forholdene i foråret 1834 da udflyttergårdmand Hans Andersen på gården i Nørremarken ud mod Vestenbækskellet (matrikel nr. 4) opdagede, at det svandt stærkere i hans foderbeholdning af skaftehavre og hør, end det var rimeligt at skrive på bæsternes regning. Det syntes således klart, at en tyv havde fået sin gang på gården, og da der selvfølgelig måtte sættes en stopper herfor, besluttede Hans Andersen med sin søn Anders at holde vagt nogle nætter for at pågribe synderen.

Pinselørdag den 18. maj gik fader og søn derfor til ro i stalden. Ingen af dem sov indtil midnat, men fra denne tid slumrede Hans Andersen ind og blev først vækket tre timer senere af sønnens råb.

Denne, der stadig havde holdt sig vågen, havde ved 3-tiden lige i dagbrækningen set en mandsperson stige ind gennem åbningen efter en nedstyrtet ydermur ind til foderloen, for derfra at forsvinde op på stænet. Han havde ikke nøjere fået tid til at se på denne person, der gesvindt som en kat var krøbet op på loftet. Uden at røre sig havde Anders spændt afventet begivenhedernes udvikling for kort efter at se en fyldt sæk blive kastet gennem den omtalte åbning fra stænet ud på møddingen. Han var derpå hurtigt sprunget ud gennem kostalddøren og var her kommet til at stå ansigt til ansigt med sækkens ejer, husmand Hans Frederiksen fra Stensbyskoven.

"Hvad gør du her, din tyveknægt", råbte Anders, idet han trådte nærmere hen til Hans Frederiksen, der vel ved første indtryk havde gjort mine til at flygte, men nu også gik hen mod Anders, indtagende en truende holdning. Håndgemænget blev dog ikke til noget, idet hestestaldøren bag ved Hans Frederiksen i det samme blev åbnet, og Hans Andersen viste sig i den, hvorved tyven altså så sig imellem dobbelt ild, hvilket nedslug enhver tanke om modstand hos ham. - Vel var det nu over 60 år siden, Hans Andersen havde trådt sine børnesko i Anders Ladefogeds gård i Bakkebølle, men han var dog stadig en kraftig og stærk mand, så for Hans Frederiksen var et forsøg på modstand under disse omstændigheder uden værdi, og han forsøgte derfor sin eneste redning - at tage flugten. I et spring var han ude over møddingen og på vej ned over markerne mod Vrangsgårdens skove, skarpt forfulgt af såvel Hans Andersen som Anders. Men Hans Frederiksen var nu engang den rapfodede, og det lykkedes ham at nå skoven, inden forfølgerne kom for nær, og spillet var hermed tabt for disse.

På vejen tilbage til gården traf fader og søn sammen med naboen, væver Jørgen Haagen, og dennes svend, Iver Larsen, der begge på 2-3 bøsseskuds afstand havde overværet forfølgelsen, og med sikkerhed, da det jo nu var begyndt at lysne, havde genkendt husmand Hans Frederiksen fra Stensby.

Grunden til, at disse en pinsemorgen var kommet så tidligt af sengen, var den, at de, der om aftenen i skumringen havde været på jagt, havde set, et dyr søge ind i en lille kratskov på Hans Andersens lod, hvor de også havde tilladelse til at jage, og hvor de nu i dagbrækningen ventede at genfinde dette. Denne jagt var imidlertid blevet afbrudt af tyvejagten, og de vendte derfor med tilbage til gården for at undersøge den tilbageladte sæks indhold.

Denne var fuldstoppet med hør, og ved at søge på stænget fandt de endnu en sæk stoppet fuld med skaftehavre.

Da det jo var højhellig dag, og sagen nu syntes fuldt oplagt, ventede Hans Andersen til 3. pinsedag at anmelde det passerede for øvrigheden i Vordingborg.

På dette tidspunkt var Dr.jur., Kammerråd Kall byfoged i Vordingborg og birkedommer over Vordingborg søndre birk. For ham fremstod nu Hans Andersen med sin anmeldelse, og retsmaskineriet begyndte hermed langsomt at fungere.

Kammerråden var selv til stede på kontoret og optog forhøret, og såvel Hans Andersen som Anders Hansen og de to jægere, væver Jørgen Haagen og Iver Larsen, der frivilligt var fulgt med for at vidne, måtte meget nøje gøre rede for begivenhederne pinsemorgen i, udenfor og på marken ved Vrangsgårds skov ved udflyttergården i Bakkebølle. At de to første med største sikkerhed havde kendt Hans Frederiksen, var jo kun en selvfølge, ligesom der for de to sidste, skønt disse vel havde haft ham på større afstand, ikke et øjeblik havde hersket tvivl om, hvem den flygtende var. - Fodersækkene, der var bragt med til dommerens gård, blev dernæst taget i øjesyn og fundet at veje godt et par Lpd. hver, hvilke koster af rettens vidner ansattes til en værdi for skaftehavren af 2 Mk. 8 Sk. og for høet til 2 Mk. Tegn, hvilken vurdering Hans Andersen intet havde at bemærke til, og hermed sluttede forhøret.

For Hans Frederiksen, hvis tingsted var Præstø, da han jo boede i nordre birk, og hvortil han selvfølgelig efter denne anmeldelse blev indestævnet, var sagen ingenlunde håbløs, idet han havde fået tiden til forbundsfælle. Det alibi, om end spinkelt, han ved sin kone og datters hjælp søgte at fremføre til støtte for sin benægtelse, var nok til at trække sagen i langdrag og give de to dommere henholdsvis i nordre og søndre birk stof til korrespondance.

Hvor utroligt det end lyder, gik sommeren på denne måde, og først hen i efteråret, den 16. sept., da G. Kall i anden anledning havde sat retten på Hans Andersens gård i Bakkebølle, blev nævnte sag, rimeligvis på foranledning af anmelderen, atter taget op.

Til kammerråd Kalls undskyldning må dog tjene, at uafbrudt sygdom i hans familie sommeren igennem - han havde således mistet 3 børn - sammen med flere meget store sager, der nødvendigvis måtte fremmes, havde taget al hans arbejdskraft.

Da dommeren, som ovenfor meldt nu i dag, den 16. sept., var kommet til Bakkebølle - anledningen var også denne gang noget tyveri af noget tømmer fra Vrangsgårds skove, som man ved at følge hjulsporene over Vestenbæk markskellet havde genfundet i gamle

Hans Rasmussens mergelgrav — så fandt man altså en lejlighed til at genoptage den så længe mod Hans Frederiksen verserende sag.

Det var også på høje tid, skulle Jørgen Haagen atter føres som vidne, da han netop stod i begreb med at rejse til København som indkaldt til høstmanøvre. Ved budsendelse kom han dog til stede og fulgte på dommerens opfordring med de andre over markerne til Stensbyskoven, hvor det på Hans Frederiksens bopæl var dommerens agt at forsøge ved konfrontation at fremtvinge et resultat. - Men da de her kun fandt konen hjemme, Hans Frederiksen var lige kørt med nogle indkaldte reserver fra Stensby til København og ventedes først Hjem sidst i ugen, førte denne tur ikke til det ønskede mål, og dommeren måtte forlade Bakkebølle uden resultat angående denne sag.

Vel slap Hans Frederiksen ikke endnu, men han havde for ofte fremstået for protokollen til at vide, at bekendelse var det sidste, han skulle komme med. To gange havde han alt været straffet som soldat for tyveri og sidste gang med spidsrodstraf imellem 200 mand 6 gange.

Jo jo, han skulle nok holde den smule arrest ud i Præstø — og hans sag gik til Overretten, der den 14. marts 1835 frikendte ham. Standhaftigheden var blevet belønnet. - Men fire år efter kom krukken alligevel hankeløst hjem, idet beviserne efter et indbrud hos en gammel aftægtsenke i Rødstofte tårnede sig således op om ham, at han måtte gå til bekendelse - men dette er en anden historie."

Bortset fra denne hændelse gik livet sin rolige gang på Tingslettegården. Mellem 1806 og 1812 overtog Hans Andersen halvdelen af hus matr.nr. 40 fra sin halvbror Anders Nielsen Ladefoged, som havde fået det af moderen.

Maren og Hans Andersen har ialt 8 børn. Af disse træffer vi i Bakkebølle følgende: Maren, som blev gift med ungarl Hans Larsen Haagen fra matr.nr. 20 (nu Dalgård). Anne Sofie, som blev gift med gårdmand Carl Bagger (8-17) - Engelbrethsminde (nu Kjøhlholm). Ane, som blev gift med ungarl Rasmus Johansen Stage, søn af Johan Larsen Stage (9-12, nu Rosnæs). Anders blev i 1838 gift med Karen Madsdatter fra Vordingborg, og de købte den 13. juli 1842 gården af Hans Andersen. Med i købet fulgte Fredskovsparten og Niels Thygesens hus, som nu kaldtes Jakob Gielfs hus, samt halvdelen af hus nr. 40. Maren og Anders Hansen har en datter, Kirsten, som i 1859 bliver gift med Hans Hansen Holberg, "Holberggården" (12-13).

Den 14. dec. 1842 sælger Anders Hansen sin halvdel af sin matr.nr. 40 til Peter Henriksen, der i forvejen ejede den anden halvdel af huset. Det er sikkert også omkring dette tidspunkt at Anders Hansen sælger Niels Thygesens hus (Gielfstedet). Dette hus er nu helt forsvundet (og har i øvrigt aldrig haft noget selvstændigt matrikelnummer).

Den 3. juni 1860 sælger Anders Hansen gården til sin søn Lars Andersen, der er gift med Kirsten Hansdatter (16-15 - Stærsgård). Fredskovparten sælges til Jens Jensen og glider hermed ud af gårdens historie.

Kirsten og Lars Andersen har 3 sønner, af hvilke den mellemste, Rasmus Frederik Andersen, senere bliver en kendt borger i Vordingborg.

R. F. Andersen var oprindelig uddannet som lærer, men kom fra seminariet direkte ind i bladverdenen og var fra 1890 til 1945 redaktør af "Vordingborgs Dagblad". Han blev meget hurtigt medlem af byrådet, og her udfoldede han i de ca. 34 år, han havde sæde i rådet, en

virksomhed, der i mange henseender har præget Vordingborg. I 1919 valgtes han som Vordingborgs første folkevalgte borgmester, en post han havde i 6 år.

I 1862 sælger Hans Andersen, gård nr. 14-4, sin halvdel af hus matr.nr. 40 til Peder Henriksen (søn af Henrik Henriksen), som i forvejen ejede den anden halvdel.

Lars Andersen havde ikke engang skødt på gården i 3 år, før han døde. Den 23. oktober 1872 gifter Kirsten sig med Niels Peder Rasmussen, Køng, (broder til Trine Rasmussen gift med Frederik Poulsen, 2-6 - Bødkergården), som således bliver gårdens nye ejer.

I 1890'erne bliver en parcel i gårdens nordvestlige hjørne solgt fra som matrikel nr. 4e, til arbejdsmand Christian Flædebæk. Huset ejes nu af Etly Sørensen, hvis far i sin tid købte det af Christian Flædebæk for 4.000 kr.

I 1890'erne bliver Kalvehavebanen anlagt, og denne ødelægger faktisk gården, idet jorden herved bliver delt i 2 trekanter. Den nordlige trekant + et lille stykke syd for banen, der ved en bæk er afskåret fra hovedparcellen, bliver i 1905 udskilt som 4f og overtages af den ældste søn, Lars Rasmussen, gift med Kirstine Rasmussen fra Nylukkegården i Langebæk. Den gård, de lader opføre, er det første, Christian Wulff bygger som selvstændig muremester, og prisen for det hele er kr. 6.000.

Lars Rasmussen var sognefoged i Vordingborg Landsogn indtil 1938, da Landsognet blev indlemmet i Vordingborg Købstad.

Han solgte gården til sin søn, Erhard Rasmussen, i 1952. Erhard er gift med Henriette Asmussen fra Gram.

Erhard Rasmussen var fra 1953-64 formand for Nyråd Andelsmejeri, ligesom han også i en periode var medlem af Vordingborg byråd. Fra foråret 1977 har Erhard bortforpagtet sin jord til Helge Hansen, Højgård.

Vi vender nu tilbage til Højgård, som den yngste søn Carl, gift med Ella Jeppesen fra Vintersbølle, omkring 1908 overtog efter faderen. På dette tidspunkt hedder gården Højgård.

Hvorfor man har valgt at udskifte det oprindelige "Tingslettegården", der jo både er et velklingende og historisk, fortællende navn, med det mere almindelige "Højgård" vides ikke, men må blot konstateres.

Omkring 1950 overtager Carls ældste søn Aage gården. Aage er ugift og dør i 1973, hvor gården bliver solgt til Kristian Hansen, "Elmegård" i Nyråd. Hans søn Helge forpagtede fra starten gården, og den 31. 12. 1977 købte han halvpart i den. Fra foråret 1977 forpagtede han endvidere som omtalt jorden fra matr.nr. 4f. I 1978 bygges ny kostald og lade, da man ikke længere måtte have husdyrhold i Nyråd.

I forbindelse med anlægget af den nye motorvej bliver Højgård atter kraftigt berørt, og vi må nu konstatere, at den gård, der oprindeligt var en af de bedst arronderede, nu er den dårligst arronderede gård i Bakkebølle. Motorvejen har endvidere bevirket, at Højgård sammen med de 2 andre udflyttergårde (8-17 og 11-16) er blevet berøvet forbindelsen med Bakkebølle by ved lukningen af Højgårdsvej.

Tilgang, afgang, forpagtning m.m.

- 1795 Lars Pedersen køber gården til selveje
- 1798 Udskiftning og udflytning
- 1799 Hans Andersen overtager gården 4a og Fredskovparten 4b, mens svigerfaderen Lars Pedersen beholder hjemstedet, matr.nr. 32 med 2 tldl. jord og huset, matr.nr. 51 med 2 tldl. jord på Stensved.
- 1801-03 Ca. 1801-3 overtager Hans Andersen fra sin mor, Ladefogedenken, "Niels Thygesens hus" ved stranden. Det sælges igen fra gården efter 1842.
- 1806-12 Hans Andersen overtager ½ af hus matr.nr. 40 fra sin halvbroder Anders Nielsen Ladefoged. Det sælges igen fra gården 1862.
- 1810 Lars Pedersen sælger hjemstedet matr.nr. 32 til svigersønnen Søren Madsen.
- 1813 Lars Pedersen sælger hus nr. 51 til Peder Madsen (11-16)
- 1842 Hans Andersen sælger til sønnen Anders Hansen, der i.
- 1869 Anders Hansen sælger gården 4a til sin søn Lars Andersen og Fredskovparten 4b til Jens Jensen
- 1872 Lars Andersen dør ung og N. J. Rasmussen fra Køng gifter sig med enken og overtager gården
- 1890erne Sælges en bvggegrund i gårdens nordvestlige hjørne til Husmand Chr. Flædebæk.
Også i 1890'erne skærer Kalvehavebanen 4a over i 2 trekanter.
- 1905 Den nordlige trekant udskilles i 1905 som 4f og overtages af den ældste søn Lars Rasmussen
- 1908-09 N. J. Rasmussen yngste søn, Carl Rasmussen, overtager hovedparcellen 4a
- 1950-51 Hans ældste søn Åge overtager gården
- 1952 Lars Rasmussens søn, Erhard Rasmussen, overtager 4f
- 1959 Ved Kalvehavebanens nedlæggelse overtager 4a aflagt baneareal, som er afgivet 1890'erne, mens 4f overtager en lille part heraf ved Vestenbæk skellet.
- 1973 Efter Åge Rasmussens død køber Kr. Hansen, Elmegård, Nyråd, gården og dennes søn Helge driver den som forpagter.
- 1977 Kr. Hansens søn Helge køber ½-delen af gården
- 1978 I anledning af "Anlæg af Sydmotorvejen, Storstrøms Amt", er der i 1978 afgivet fra 4f ialt 2.539 m² og modtaget del af afskåret areal af 3a 23.300 m², (disse arealer er ændret, så afgivet ÷ modtaget er 7.000 m²) og fra 4a er der afgivet 80.800 m² og modtaget som afskåret areal af 16b, 4f, 3a, 20a, 5d, 5c, 6d og 7b, i alt 91.205 m².

Ved bogens udgivelse består ejendommen Højgaardsvej 25, Højgaard, ifølge Tinglysningsretten af følgende matrikler: Bakkebølle, Vordingborg Jorder 4a, 4m, 4n og 61. I alt 320.992 m².

Navneindex

- Anders Hansen; 3; 8; 12;
13; 15
Anders Ladefoged; 8; 11
Anders Nielsen Ladefoged;
7; 13; 15
Bendt Andersen; 6
Bent Larsen; 7; 8
Carl Bagger; 13
Carl Rasmussen; 3; 15
Chr. Flædebæk; 15
Christen Jensen Ravn; 7
Christian Flædebæk; 14
Christian Wulff; 14
Dorthea Eriksdatter; 6
Elisabeth Andersdatter; 4;
5
Ella Jeppesen; 14
Erhard Rasmussen; 3; 14;
15
Erich Olsen; 6
Erik Olsen; 3; 6
Etly Sørensen; 14
Feder Madsen; 9
Frederik Poulsen; 14
G. Kall; 12
Hans (Jens) Lauritzen; 3
Hans Andersen; 3; 7; 8; 9;
11; 12; 13; 14; 15
Hans Erichsen; 6
Hans Eriksen; 3
Hans Frederiksen; 11; 12;
13
Hans Hansen Krog; 9
Hans Jensen Bonde; 5
Hans Klendt; 4
Hans Larsen Haagen; 13
Hans Lauritzen; 4
Hans Pedersen; 3; 4
Hans Pedersen Pilling; 3; 4;
5
Hans Rasmussen; 13
Hans Thygesen; 8
Helge Hansen; 3; 14
Hemming Nielsen; 6
Henning Nielsen; 3; 6
Henriette Asmussen; 14
Henrik Henriksen; 7; 14
Holger Munk; 9
Ib Jepsen; 5
Iver Larsen; 12
Jacob Gielf; 7
Jakob Bendtsen; 7; 8
Jakob Bødker; 9
Jakob Munk; 8
Jakob Olsen Munk; 7
Jens Hansen Bonde; 3; 5; 6
Jens Jensen; 13; 15
Jens Lolich; 4
Jens Mortensen Bruus; 4
Jens Pedersen; 8
Jep Madsen; 5
Joen Nielsen; 6
Johan Larsen Stage; 13
Jørgen Haagen; 12; 13
Kammerråd Kall; 12
Karen Madsdatter; 13
Kirsten Bendtsdatter; 6
Kirsten Christensdatter; 5
Kirsten Hansdatter; 13
Kirsten Olsdatter; 5
Kirstine Rasmussen; 14
Knud Madsen; 5
Kristian Hansen; 3; 14
Lars Andersen; 3; 13; 14;
15
Lars Hemmingsen; 3; 6
Lars Pedersen; 3; 6; 7; 8; 9;
15
Lars Rasmussen; 14; 15
Lars Stage; 9
Lisabeth Rasmusdatter; 5
Mads Pedersen; 7; 10
Mads Piil; 7
Maren Hansdatter; 4
Maren Larsdatter; 8
Maren Olsdatter; 9
Margrethe Hansdatter; 7
Michel Andersen; 3; 4
N. J. Rasmussen; 15
N. P. Rasmussen; 3
Niels Jensen Bonde; 5
Niels Larsen; 7
Niels Peder Rasmussen; 14
Niels Stage; 4
Niels Thygesen; 7; 8; 15
Ole Jørgensen; 8
Ole Pedersen; 8
Olle Kimer; 4
Oluf Svendsen; 3; 4
Peder Henriksen; 14
Peder Knudsen; 3; 5; 6
Peder Larsen; 7
Peder Madsen; 7; 8; 9; 10;
15
Peder Nielsen; 6
R. F. Andersen; 13
Rasmus Frederik
Andersen; 13
Rasmus Hansen; 3; 4
Rasmus Hansen
(Lauritzen); 3
Rasmus Hansen Lauritzen;
4
Rasmus Johansen Stage;
13
Rasmus Lauritzen; 4
Rasmus Rasmussen; 4
Sitzel Hansdatter; 5
Svenske-Erik; 8; 9
Søren Madsen; 9; 15
Thomas Giæst; 8
Trine Rasmussen; 14
Åge Rasmussen; 15
Aage Rasmussen; 3
Aage Wang Rasmussen; 3